

❁ DE STER. ❁

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Al ware het ook, dat wij, of een engel uit den hemel u een evangelie verkondigde, buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij verloëkt. Maar ik maak u bekend, broeders! dat het evangelie, hetwelk van mij verkondigd is, niet is naar den mensch. Want ik heb ook hetzelfde niet van een' mensch ontvangen, noch geleerd, maar door de openbaring van Jezus Christus.

Gal. 1 : 8, 11, 12.

No. 1.

1 Januari 1905.

10de Jaargang.

JOSEPH SMITH ALS NATUURKUNDIGE.

Door Dr. John A. Widtsoe, directeur van het Landbouwkundig
Proefstation te Logan, Utah.

I. — INLEIDING.

Personen die niet bekend zijn met de werkzaamheden en geschriften van den grooten Profeet Joseph Smith, zijn geneigd te gelooven, dat hij zijnen volgelingen op geen enkele wijze verstandsvoedsel verschafte. Dengenen echter die het godsdienststelsel, hetwelk hij leerde, kennen, zij het ook slechts de schets ervan, verbaast het niet in zijn geschriften beginselen verklaard te vinden, welke mistwolken van onzekerheid in iedere afdeeling van de menschelijke kennis wegdrijven.

Het doel van deze artikelen is, aan te toonen dat, schoon de zending van Joseph hoofdzakelijk van geestelijken aard was, hij zelfs nog bepaaldelijk de grondwetten en vele der feiten van de natuurwetenschap erkende; en dat hij in vele gevallen natuurwetten vaststelde, welke later ontdekt en aangenomen zijn geworden door mannen der wetenschap. Zulk een aanwijzing zal niet, op zichzelf staande, voldoende zijn om een getuigenis van de waarheid van Joseph Smith's zending te vestigen: maar zij moge een hindernis uit den weg ruimen van degenen, die naar waarheid zoeken. Terzelfder tijd moge zij de valscheheid aantoonen van de door vijanden der Kerk herhaaldelijk gemaakte bewering, dat de geschriften van Joseph Smith ontbloomd zijn van denkbeelden, die verstandsprikkelen kunnen verschaffen aan een op scholen ontwikkelden geest.

In deze artikelen zal het woord wetenschap gebruikt worden in den nauwen, populairen zin van biologische en natuurkundige wetenschap,

waarmede bedoeld wordt de stelselmatig gerangschikte kennis der zichtbare natuur. Het gebied van staatkundige en zielswetenschap, waarop Joseph Smith talrijke wenken gaf, wordt in deze reeks van opstellen in het geheel niet in beschouwing genomen.

Joseph Smith had weinig opvoedkundige voordeelen gedurende zijn leven; en zijn wetenschappelijke leeringen rustten niet op in scholen of uit boeken gewonnen inlichting. Zijn ouders waardeerden ten volle de waarde eener educatie, maar het pionierleven, dat zij leidden, en hunne talrijke financiële ongelukken maakten het hun onmogelijk hun verlangen naar de educatie van hunne kinderen te verwezenlijken. Des Profeten moeder schrijft, dat, toen Joseph ongeveer zes jaar oud was, Hyrum, de oudste broeder, naar een academie te Hanover, New Hampshire, gezonden werd, en de kleinere kinderen naar een gewone school. †) Het is waarschijnlijk dat tijdens de omdoolingen van het gezin den kinderen het magerst mogelijke schoolonderwijs gegeven werd. Joseph was een „opmerkelijk kalm, goedgeaard kind”, en zijn leven tot den ouderdom van veertien jaren werd alleen gekenmerkt door die onbeduidende omstandigheden, welke der kindsheid eigen zijn. ††)

Enkele maanden na zijn veertienden geboortedag, aanschouwde de toekomstige profeet zijn eerste visioen. In zijn eigen levensbeschrijving vermeldt hij, dat hij toentertijd „gedoemd was tot de noodzakelijkheid van door zijn dagelijkschen arbeid een schaarsch onderhoud te verkrijgen”. §) Hieruit zou men kunnen afleiden, dat hij op dezen ouderdom weinig of geen tijd op school doorbracht. Gedurende den tijd, die er tusschen zijn veertiende en achttiende jaar vervloog, is er niets dat aantoonst dat de jongen schoolsche educatie ontving. De Profeet zegt dat hij overgelaten was aan alle soorten van verzoekingën, en vermengd met alle soorten van kameraadschap. §§) Niets wordt er gezegd van het aanwerven van boekengeleerdheid. Omstreeks den ouderdom van negentien jaar schrijft hij: „Daar mijns vaders wereldlijke omstandigheden zeer bekrompen waren, waren wij genoodzaakt, met onze handen te arbeiden, ons op dagwerk en anderszins verhurende, waar wij konden. In de maand October 1825 verhuurde ik mij bij een ouden heer met name Josiah Staal. Gedurende den tijd dat ik aldus geëmployeerd was, was ik in den kost bij een Mr. Isaac Hale — het was daar dat ik voor het eerst mijn vrouw (zijn dochter), Emma Hale, zag. Op den 18den Januari 1827 [toen de Profeet goed een-en-twintig jaar oud was] huwden wij, terwijl ik nog geëmployeerd was in den dienst van Mr. Staal. Onmiddellijk na mijn huwelijk verliet ik Mr. Staal en ging naar mijn

---

†) History of the Prophet by his Mother, Improvement Era, Vol. 5, p. 166.

††) Ibidem p. 247.

§) History of the Church, Vol. 1, p. 7.

§§) Ibidem p. 9.

vader en oefende in dat seizoen bij hem den landbouw uit". †) Van zijn achttiende tot zijn twee-en-twintigste jaar is er derhalve bewijs dat hij als een gewoon arbeider werkte en geen school bezocht.

Het schijnt, bovendien, dat Joseph Smith geen jongen was om inlichting uit boeken te gaderen, want zijn moeder zegt van hem, toen hij achttien jaar oud was, dat „hij minder geneigd scheen tot het nauwkeurig lezen van boeken dan de overigen onzer kinderen, maar veel meer overgegeven aan overpeinzing en diepe studie". ††) Uit de voorhanden verslagen is de conclusie verdedigbaar, dat Joseph Smith van zijn veertiende tot zijn twee-en-twintigste jaar totaal geen school-educatie ontving en niet uitgebreid veel las. Wat hij gedurende dien tijd uit gesprekken met anderen mocht opgegaderd hebben, is ons onbekend. Echter is het bekend, dat de hemelsche boodschappers, die hem van tijd tot tijd bezochten, hem veel inlichting van groote waarde gaven, welke zijn onbeteekenende scholastische voordeelen meer dan goedmaakte.

Eén maand vóór zijn twee-en-twintigsten geboortedag werden de gouden platen aan den Profeet overhandigd, en de volgende twee-en-oen-half jaar was hij bezig met onderscheiden assistenten aan het verhalen van het Boek van Mormon; ofschoon hij op verschillende tijden gedurende deze periode den landbouw en ander handwerk uitoefende. Gedurende deze periode (van zijn twee-en-twintig- tot vier-en-twintig-en-halfjarigen leeftijd) bezocht hij allerstelligst geen school, noch schonk hij toen bijzonder veel aandacht aan wereldsche kennis.

Op den 6den April 1830, toen de Profeet vier-en-twintig jaar en vier maanden oud was, werd de Kerk georganiseerd. Het door den Profeet van dezen tijd tot 1844, toen hij vermoord werd, geleid leven was niet dienstbaar aan het vergaderen van inlichting, en kalme, diepe overdenking. Gedurende bijna deze gansche periode was zijn leven in gevaar; de Kerk werd van plaats tot plaats gedreven; hij bouwde minstens drie steden en twee tempelen; organiseerde en bestuurde het lichaam der Kerk; leerde het door zijn volgelingen aangenomen leerstellig systeem; organiseerde de openbare bediening van de Kerk voor het verspreiden des evangelies onder alle menschen; schreef zijn eigen levensbeschrijving; stelde de hem gegeven openbaringen samen en maakte een revisie van deelen van den Bijbel.

De vergissing moet echter niet gemaakt worden, van aan te nemen dat de Profeet, omdat zijn educatie beperkt geweest was, een behoorlijke hoogschatting van scholen en scholastische ontwikkeling miste. Integendeel werden er op zeer jongen datum in de geschiedenis van de Kerk, scholen georganiseerd voor de oudere lieden, opdat zij gebruik mochten maken van hun tijd en eenigermate inhalen hetgeen zij in hun eerste

---

†) History of the Church, Vol. 1, pp. 16, 17.

††) History of the Prophet Joseph, Improvement Era, Vol. 5, p. 237.

dagen gemist hadden. Gedurende den winter van 1832-3 werd er een profetenschool georganiseerd in Kirtland, Ohio, en een andere in Independence, Missouri, waarop de ouderlingen der Kerk onderscheiden onderrichtingen kregen. Bij de besprekingen aangaande het bouwen van tempelen, werd er altijd gewezen op het houden van scholen in die gebouwen, en inderdaad werden in het najaar van 1835, toen een gedeelte van den Kirtlandschen tempel voltooid was, „scholen geopend in de onderscheiden vertrekken”. Velen „werden tot een school georganiseerd met het doel, de Hebreeuwsche taal te bestudeeren”. †) De studie van het Grieksch was van te voren begonnen. In deze talen zoowel als in het Duitsch verkreeg de Profeet opmerkelijk veel handigheid. Zijn studiën hadden natuurlijk de uitlegging van den Bijbel en de verklaring van Evangeliewaarheden op het oog, ofschoon nu en dan zijn onderzoekingen geheel vreemd schenen aan zijn speciaal werk, gelijk toen hij, in 1838, methodisch in de rechten ging studeeren.

Toen de stad Nauvoo haar grondwet ontving, was er een paragraaf in opgenomen, welke voorzag in het oprichten eener universiteit, die de Universiteit van de stad Nauvoo genoemd moest worden, onder welker bestuur geleerd zouden worden „alle tot educatie behoorende zaken, van gewone scholen af tot de hoogste takken van een all-liberaalste collegiale educatie”. ††)

In talrijke openbaringen spoorde de Heere den Profeet en de Kerk aan, informatie te vergaderen uit iedere bron, waarvan de volgende aanhalingen goede ophelderingen zijn: „Leert gij ijverig, opdat gij onderwezen moogt zijn in theorie, in beginsel, van dingen in den hemel en op de aarde, en onder de aarde; dingen die geweest zijn, dingen die zijn, dingen die spoedig geschieden moeten; dingen die tehuis zijn, dingen die in den vreemde zijn; de oorlogen en verwarringen der natiën, en eveneens een kennis van landen en koninkrijken. Zoekt gij uit de beste boeken woorden van wijsheid; zoekt geleerdheid, zelfs door studie”. §) „Verkrijgt een kennis van geschiedenis, en van landen en van koninkrijken, van wetten van God en den mensch”. §§) „Studeert en leert en wordt bekend met alle goede boeken, en met talen, tongen en volken”. *) „Het is voor een mensch onmogelijk in onwetendheid zalig te worden”. **) Een veelomvattender educatie-ontwerp kan ternauwernood voorgesteld worden. De krachtige manier, waarop de

---

†) Auto-biography of P. P. Pratt, p. 140.

††) History of Joseph Smith, George Q. Cannon pp. 341, 343.

§) Leer en Verbonden, 88 : 78, 79, 118.

§§) Ibidem 93 : 53.

*) Ibidem 90 : 15.

**) Ibidem 131 : 6.

Kerk deze instructiën ten uitvoer gebracht heeft, gedurende haar gansche geschiedenis, behoeft hier niet omstandig verhaald te worden.

Hoeveel de Profeet ook naar kennis zocht, zelfs uit boeken, in zijn later leven, blijft het feit toch over, dat het bewijs in ons bezit aanduidt dat zijn boekengeleerdheid tot op den tijd van de organisatie der Kerk, zeer gering was, en dat zijn tijd gedurende de onmiddellijk volgende jaren zoo ten volle ingenomen was door de nadere organisatiebizonderheden, dat er weinig of geen tijd gewijd werd aan educatie, in den gewonen zin des woords. Deze opgaven zijn van bijzonder gewicht, met het oog op het feit, dat al de beginselen, in de opvolgende artikelen van deze reeks te bespreken, geuit werden vóór het eind van het jaar 1833.

Zij die met den Profeet hebben omgegaan, zeggen eenstemmig dat zijn geestelijke en verstandelijke groei wonderbaar was sedert den tijd dat het werk der bediening op hem viel. Hij werd van een nederigen boerenjongen veranderd in een leider onder de menschen, wiens grootheid door allen gevoeld werd, of zij ongeleerd of geleerd, klein of groot waren. Van zichzelf zei de Profeet: „Ik ben een ruwe steen. Het geluid van den hamer en beitel was nimmer op mij gehoord voordat de Heere mij ter hand nam. Ik verlang de geleerdheid en wijsheid des hemels alleen”. Zeer zeker toont zijn heele geschiedenis aan, dat de groote geleerdheid, welke hij openbaarde, verkregen was op een van de door de meerderheid der menschen gevolgde zeer veel verschillende manier.

De zending van Joseph Smith was van een geestelijken aard; en daarom is het niet te verwachten dat de discussie van wetenschappelijke zaken in des Profeten geschriften gevonden zal worden. De aan de Profeet gegeven openbaringen hebben bijna uitsluitend te doen met de verduidelijking van zoogenaamde godsdienst-leerstellingen en met zoodanige moeilijkheden als van tijd tot tijd in de organisatie der Kerk verreezen. Het is alleen, zooals het ons toeschijnt, toevalligerwijze dat andere zaken, niet strikt van een godsdienstigen aard, in de openbaringen vermeld worden. Echter leert de Kerk dat alle menschelijke kennis en alle wetten der natuur een deel van haar godsdienststelsel vormen; maar dat sommige beginselen van meer gewicht zijn dan andere op 's menschen voortgang tot eeuwige zaligheid. Terwijl het daarom eensdeels niet redelijkerwijze verwacht kan worden, dat Joseph Smith in zijn geschriften eenig tot de natuurwetenschap behoorend onderwerp zou behandelen, moet het toch, anderdeels, een student niet verbazen als hij ziet dat de Profeet nu en zaken beschouwt, die niet onder de gewone definitie van godsdienst thuis hooren, in het bijzonder niet wanneer zij eenigerwijze met de wetten van den godsdienst in verband mogen staan. Naar opgaven van wetenschappelijke bizonderheden zou men daarom niet uitzien in Joseph Smith's geschriften, ofschoon deze,

zooals in artikel No. 7 aangetoend zal worden, niet geheel ontbreken; maar veeleer zouden wij verwachten te vinden algemeene inzichten van de betrekkingen der krachten van het heelaal.

(Wordt vervolgd.)

JOSEPH DE PROFEET.

Den 23sten December 1904 was het de negen-en-negentigste verjaardag der geboorte van den Profeet Joseph Smith. En terwijl wij allen een paar dagen naderhand de gedachtenis gevierd hebben van de komst des Meesters in het vleesch, hebben wij eveneens in die dagen gedacht aan des Meesters grooten Profeet en Ziener der laatste dagen, dien God gezonden heeft om de bedeeling van de volheid der tijden te openen, en om het „wonderlijk en wonderbaarlijk” werk onder de kinderen der menschen te beginnen.

In verband hiermede is de volgende beschrijving van des Profeten persoonlijk voorkomen als man, van de pen van Parley P. Pratt, van belang:

„President Joseph Smith was lang van persoon en flink gebouwd, sterk en werkzaam; met een lichte gelaatskleur, blond haar, blauwe oogen, zeer weinig baard, en met een aan hem eigenaardige uitdrukking, waarop het oog natuurlijkerwijze met belangstelling rustte en nooit moe werd van aanschouwen. Zijn aangezicht was altijd zacht, minzaam, stralend van verstand en welwillendheid; vermengd met een blik van belangstelling en een onbewuste glimlach, of opgeruimdheid, en geheel en al vrij van alle dwang of aandoening van deftigheid; en er was iets verbonden aan de helderreine, staagdoordringende opslag van zijn oog, alsof hij het diepste schuilhoekje van het menschelijk hart doordringen wilde, in de eeuwigheid staren, de hemelen doordringen en alle werelden begrijpen.

„Hij bezat een edele onverschrokkenheid en onafhankelijkheid van karakter; zijn manieren waren gemakkelijk en ongedwongen; zijn bestraffing verschrikkelijk als een leeuw; zijn welwillendheid onbegrensd gelijk de oceaan; zijn verstand algemeen en zijn taal vloeiende over van aan hem eigenaardige oorspronkelijke welsprekendheid — niet gepolijst — niet bestudeerd — niet glad en zacht gemaakt door educatie en verfijnd door kunst; maar voortvloeiende in haar eigen aangeboren eenvoud en rijkelijk overvloeiende van verscheidenheid van onderwerpen en manieren. Hij boeide en stichtte, terwijl hij terzelfdertijd zijn gehoor vermaakte en onderhield; en geen mensch was er die zijn rede ooit moede werd. Ik heb hem zelfs gekend, dat hij eene vergadering van gewillige en verlangende luisteraars vele uren lang bijeen deed blijven, te midden van koude of zonneschijn, regen of wind, terwijl zij het eene oogenblik lachten en het volgende weenden. Zelfs zijn allerbitterste vijanden

werden doorgaans overwonnen, zoo hij hunne ooren eenmaal kon bereiken . . . . .

„Kortom, in hem waren de karakters van een Daniël en een Cyrus wonderbaarlijk samengesmolten. De gaven, wijsheid en toewijding van een Daniël waren vereenigd met de onverschrokkenheid, moed, matigheid, volharding en edelmoedigheid van een Cyrus. En was hij gespaard gebleven voor het martelaarslot tot rijpen mannelijken ouderdom, dan was hij zekerlijk begiftigd geweest met machten en bekwaamheid om de wereld in vele opzichten om te keeren en zijn nageslacht een met schitterender en heerlijker daden verbonden naam na te laten dan nog ooit een sterveling te beurt gevallen is. Zijn werken zullen in de eindelooze eeuwen doorleven en ongetelde millioenen nog ongebornen zullen zijn naam met eere vermelden, als een edel instrument in de handen Gods, dat gedurende zijn korte en nuttige loopbaan de grondslag legde van dat door Daniël den Profeet besproken koninkrijk, hetwelk alle andere koninkrijken vermalen, maar zelf in alle eeuwigheid bestaan zou.”

CHRISTUS IS KONING.

Bij den geloovige in het Evangelie van den Verlosser staat geen waarheid vaster dan deze, dat de Heere ten laatste de erkende heerscher zal worden op aarde, gelijk Hij het in den hemel is. „Hij zal heerschen van de zee tot aan de zee, en van de rivier tot aan de einden der aarde”. Dit is het goddelijk besluit, hetwelk geen tegenstand op aarde, of uit de diepten beneden, veranderen kan. De door den Verlosser geleerde beginselen zullen eindelijk toegepast worden in alle menscheelijke bezigheden — in het gezin, in de opvoeding, in zaken, in de politiek, in de regeering. Christus zal koning zijn in den huiselijken kring, in het gemeenschapsleven, in de middelpunten van den handel, in de gerechtelijke, wetgevende en besturende lichamen, en alle menschen zullen „den koninklijken diadeem te voorschijn brengen en Hem tot aller Heer kronen”. Dit is een der waarheden, die ons met schitterende glans tegenglinstert uit de heilige schrift, gelijk een ster van de eerste grootte aan het uitspansel. Maar ons is geboden „de bestaande machten” onderworpen te zijn totdat Hij komt.

De twijfelaar zou misschien zeggen, dat er geen teekenen zijn van een haastige verandering ten goede in onze wereldtoestanden. Hij zou de immer toenemende onrust onder de menigten des volks aanwijzen. De afgrond tusschen het kapitaal en den arbeid schijnt zich te verbreeden in plaats van dicht te gaan. Bij de geringste beleediging zijn er werkstakingen met geweldpleging en kwaad bloed. Menschen drijven van de kerken af en worden, in veel gevallen, vijanden van den godsdienst. Zij drijven af van het door onzen Heiland Zelfen op den Berg verkondigde hooge ideaal. Er is een gegrabbel naar rijkdom en macht,

waarin de een den ander beschouwt met die ruwe onverschilligheid, die vertoond wordt bij het plotseling heensnellen uit een brandenden schouwburg. Woeste begrippen van het leven, onmatige dorst naar vermaak, honger naar schouwspel en vertoon, verteeren de zielen des volks. in plaats van dien honger en dorst, die bevredigd kunnen worden. Waar is dan in de gansche wereld een teeken van de komst van den Zoon des Menschen, of van Zijn koninkrijk? Is deze gebeurtenis zoover weg, dat dit geslacht er geen belang bij heeft?

De eigen toestand, hierboven in het kort aangeroerd, is een van de teekenen, dat Zijn komst niet zoo ver af is als velen gelooven. De Schriften leeren ons dat de tweede komst van den Heere volgen zal op een „tijd van moeite, hoedanig niet is geweest van het begin der wereld”. Hoe kunnen wij, als wij om ons heen zien, den indruk ontgaan, dat de elementen van moeite in beweging gezet zijn — dat er een tijd op handen is, waarin de hartstochten en de waanzin der menschen geen grenzen zullen kennen, en waarvoor alle wetten en orde en alle menselijke instellingen zwichten zullen? Dat is noodig om aan te toonen het uiterste onvermogen van de wijsheid des menschen om zaligheid te brengen, hetzij door wetenschap of kunst. En wanneer dat beseft wordt, zal de mensch bereid zijn om God's zaligheid door Zijn Zoon aan te nemen.

De wereld over het algemeen moge niet veel belang stellen in deze dingen, maar voor de Heiligen des Allerhoogsten zijn de teekenen der tijden allerveelzeggendst. Zij spreken van de komende „moeiten”, waarin de menschen het hart zal bezwijken, maar ook van de komst van den „Wensch aller heidenen”, om „het overblijfsel” te behouden. Dan zal de kennis des Heeren de aarde vervullen, de Messias zal het opperbeheer hebben en met Hem degenen die trouw aan Hem zijn geweest. Dit is God's wereld, en Hij zal haar stellig opeischen. Zelfs de wolken die bij gelegenheid de lucht verduisteren, zijn een deel van het verlossingsplan. David is tot koning gezalfd, zelfs al is hij verbannen, en de agitatie voor Isbóseth, Sauls zoon, den vijand van Israël, verandert het besluit niet. De Kerk van Christus was nimmer op den terugtocht. Haar loopbaan was altijd voorwaarts en opwaarts, en zal zoo altijd wezen totdat de verlostes menigten der wereld met één hart en één stem zullen instemmen met den overwinningsroep: „Hallelujah! want de Heere, de almachtige God, heerscht als Koning. Hallelujah! De koninkrijken der wereld zijn geworden onzes Heeren en van zijnen Christus, en hij zal als Koning heerschen in alle eeuwigheid. Amen”.

Deseret News.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

OP DEN DREMPEL.

---

*„Droom, o jeugd! droom edel en mannelijk,
en uwe droomen zullen uwe profeten zijn”.*

LORD BULWER LYTTON.

Nieuwjaar is weer gekomen. Zoo ooit, dan is het nu een geschikte tijd voor het nemen van goede besluiten. Het is waar, elke dag van ons leven is daarvoor geschikt, maar toch dringt zich bij haast ieder mensch aan het begin van den nieuwen jaarkring de gedachte op, dat dit tijdstip zich bijzonder goed leent voor het aanvangen van een beter leven. Want beter kan ieder mensch leven, beter dan hij immer gedaan heeft, als hij maar onvervaard den strijd aanbindt. En dan zal het hem blijken, dat het spreekwoord „Een goed begin is het halve werk” waarheid bevat.

Vorige mislukkingen moeten ons niet ontmoedigen. Natuurlijk is het goed, voordeel te putten uit onze ondervindingen, ook al waren die soms teleurstellend. Maar het is verkeerd, lang terug te blikken op niet geslaagde ondernemingen en op onze zwakheid, die daarvan misschien de oorzaak was. Het zou ons maar ontzenuwen. Neen, laat ons in onze verbeelding eene schoone toekomst openvouwen, een edel oogmerk kiezen, en dadelijk beginnen te werken om het te bereiken. Zonder gedurig in dwaze droomen verzonken te zijn, zonder een ijdel droomleven te lijden, kan men toch edele, mannelijke droomen hebben. Men kan zich, bijvoorbeeld, een edel karakter tot exempel kiezen en met alle macht streven zóó te worden. Alle eerlijke wegen staan ons open tot stoffelijke welvaart, verstandelijke ontwikkeling en zedelijke beschaving. Het is niets dan waan, te denken dat wij te zwak zijn om die wegen te bewandelen. Gloort niet in onzen boezem de godsvonk, „geslagen van de eeuwige vlam”? Voor hem, die hoopvol van meet af wil beginnen, is er kans van slagen. De lafaard, die terugdeinst, is verloren.

Al te veel wordt er geschermd met de woorden: „ik kan niet”. Hoe akelig klinken ze! Hoe geestverlammend zijn ze! „Ik kan niet”. Het is juist andersom. Wij kunnen wèl! Welk een bezieling ligt er in de versjes, die wij in onze schoolboekjes hebben gelezen:

„Ja, als 't niet kan, dan kan het niet!”
Zoo hoor ik alle dagen
Van flauwerds en van tragen,
Maar ik — ik haat dat laffe lied,
En als God mij de kracht wil gunnen,
Dan zeg ik, wat er ook geschied':
't *Moet* kunnen!

Wat flink en eerlijk is en goed,
Hoe zwaar het ook moog' lijken,
Zal licht en doenlijk blijken,
Wanneer men 't flink en eerlijk doet;
En wat dan loopen mag of runnen,
Zeg steeds met ernstig-vroom gemoed:
't *Moet* kunnen!”

Het is gezegd geworden, dat wij geen hemel zullen verkrijgen, tenzij wij dien zelf gebouwd hebben. De hemelsche zaligheid wordt ons niet op een gegeven oogenblik in eens geschonken. Wij moeten werken, wij moeten bouwen. Hoe noodig is het dan voor hem, die met het nieuwe jaar of voor het eerst, of bij hernieuwing begint naar het hoogste zieleheil te streven, zich een goet model uit te kiezen. Er is een neiging in de Christenwereld, den verloren zoon en den moordenaar aan het kruis voor te stellen als de beste voorbeelden voor een waar volgeling van den Verlosser der wereld. Ongetwijfeld kunnen wij uit de geschiedenis van den verloren zoon een les leeren: dat onze Hemelsche Vader gewillig is, ons te ontvangen, als wij berouwvol tot Hem terugkeeren, nadat wij gedwaald hebben. Maar het losbandig leven van den lichtzinnigen jongeling, die zijn goed op schandelijke wijze doorbracht, is volstrekt niet navolgenswaardig. Maar er was feest in de ouderlijke woning, toen de verloren zoon terugkwam! Wis en zeker, maar een vader viert geen feest, als zijn jongen den verkeerden weg opgaat en zijn ziel bezoedelt. Wél als die zoon, hoe diep ook gezonken, terugkomt. Het was onwijs van den jongen uit de gelijkenis, die thuis was gebleven, en zijn plicht had betracht, jaloersch te worden. Hij begreep den waren toestand niet. Zijn teruggekeerde broer had part noch deel aan het goed zijns vaders. De verloren zoon moest opnieuw beginnen, een nieuwen grondslag leggen. De strijd zou hem nu zwaarder dan ooit vallen, want zijn kracht was minder dan te voren. De gevolgen van zijn uitspattingen werden niet uitgewischt, toen zijn dwaasheden hem vergeven werden. De plichtbetrachtende zoon was jaloersch, maar ten onrechte, zooals wij reeds zeiden. Tot hem werd gezegd: „gij zijt altijd bij mij, en al het mijne is uwe”, woorden die de verloren zoon niet mocht hooren. En zullen wij den

moordenaar aan het kruis tot ons levensideaal maken? Wij kunnen van hem een goede les in de nederigheid leeren, maar bij geen welkenkend mensch zal de gedachte opkomen, dat de vorige levenswandel van den moordenaar navolgenswaardig is. Neen! het beste voorbeeld is Jezus van Nazareth. Zijn leven is het heerlijkste ideaal. Het is een bezieling voor een iegelijk, die het bestudeert. Hij die, „hoewel hij de Zoon was, nochtans gehoorzaamheid geleerd heeft uit hetgeen hij heeft geleden”, is het waardigste exempel, en „in hetgeen hij zelf, verzocht zijnde, geleden heeft, kan hij dengenen, die verzocht worden, te hulp komen”.

Op den drempel van het nieuwe jaar staande, is het goed, beste voorbeelden te kiezen, heilige doeleinden in het oog te nemen, en dubbel goed is het, dadelijk aan te vangen met het werk, dat tot de verwezenlijking onzer edele idealen leiden zal. Nogmaals: laat ons niet achterwaarts zien op vroegere fouten en zwakheden of op het dierbare, dat wij verzaken moeten. Vóór ons ligt de weg! „Niemand, die zijne hand aan den ploeg slaat, en ziet naar hetgeen achter is, is bekwaam tot het Koninkrijk Gods”. Vóór ons liggen ontwikkeling, beschaving, veredeling, verhooging. Het is goed, het oog gevestigd te houden op die schatten des hemels. Dat geeft hoop, dat geeft moed. Vóór ons liggen ook struikelblokken. Het is goed, daarop te letten. Wie telkens omziet, zal de steenen op den weg niet bemerken en struikelen en vallen. Vaak wordt er gezegd: wij weten niet wat de toekomst ons zal brengen. Ook nu zal het gezegd worden. In één zin is het waar. Maar in een anderen zin weten wij wèl wat de toekomst brengen zal: „want zoo wat de mensch zaait, dat zal hij ook maaien”. Laten wij ons een goede oogst voorstellen, laten wij dadelijk beginnen goed zaad te zaaien, en de uitkomst zal zeker goed zijn. Dit kan niet falen.

I. K.

OOGEN HEBBENDE, ZIEN ZIJ NIET.

Door Professor J. H. EVANS, van de Latter-day Saints-Universiteit,
Salt Lake City, Utah.

I.

Wanneer men ook in het verleden het onmogelijk vond de kracht eener leer af te wenden door haar openlijk af te keuren, heeft men gezocht haar met afkeer te bemantelen door er een lage afkomst voor uit te vinden. Deze methode is rechtsgeldig genoeg wanneer de hierin betrokken feiten slechts uitgebracht worden, want een stroom kan niet hooger rijzen dan zijne oorsprong, maar wanneer de toevlucht genomen wordt tot sluwe valsheid en verkeerde voorstelling, wordt de leer in werkelijkheid bevestigd, op grond dat men niet zijn toevlucht

zal nemen tot verzinsel, indien de waarheid beter aan het doel zal beantwoorden. Insgelijks toen de Farizeën en Schriftgeleerden van ouds den vooruitgang van Christus' leeringen zochten te beletten, wendden zij voor te gelooven, dat de honende vragen: „Kan uit Nazareth iets goeds zijn?” en „Is deze niet de zoon des timmermans?” een voldoende antwoord waren op de bewijsgronden, welke hun grootste geleerden niet in staat waren te wederleggen.

Zoo is het geweest in onze dagen. Dezelfde middelen zijn aangewend geworden om de verspreiding van het „Mormonisme” te verhinderen en precies met dezelfde resultaten. Falende de kracht van den stroom der waarheid af te leiden, hebben booze lieden op geslepen wijze getracht, de bron te verontreinigen. Waarom, vragen zij met de uiterste minachting, verkoos de Heer niet een welgestelde en achtenswaardige familie om zijn werk te doen — een familie met zulke voorzaten en zulk een vermaardheid welke het voor de slechtheid zelf onmogelijk zou maken, eenige blaam te ontdekken? Waarom verkoos hij niet als het aardsch instrument voor zijn werk, een man van geleerdheid, beschaving, ondervinding, goedheid. Bovenal, waarom bracht hij geen werk voort, waarvan de wonderbare aard zoo openbaar was, tot een ieder, dat zelfs de domste het gemakkelijk kon herkennen? Zulk een uiterlijke overeenstemming met de tijden is onmisbaar als een teeken voor de wereld „Indien er zulke teekenen waren”, verklaren zij, „zou het „Mormonisme” gemakkelijk verstaan worden en alle menschen zouden de waarheid omhelzen”.

Gewisselijk zulk een redeneering als deze ignoreert de verstaanbaarste leeringen der gewijde geschiedenis. Wanneer, mogen wij vragen, heeft God ooit degenen gekozen, welke de wereld rekende als de grooten der aarde, om dienaars der zaligheid te zijn? Onze eenige inlichtingsbron over dit punt is het verslag van Gods handelingen met de Joden. Het antwoord is: „Zij waren het volk, door hetwelk hij verkoos godsdienstlicht aan de wereld te geven”. Dat is waar, maar zij worden niet als zoodanig beschouwd door gelijktijdig bestaande natiën. Het was inderdaad juist andersom. Zij waren onder de meest verachten der aarde. Voor zooverre als wij eenig verslag hebben, dat er eenig gevoelen gekoesterd werd onder andere volken voor de kinderen Jakobs, daar was dat gevoelen bijna zonder onderscheid een van uiterste verfoeiing. Hun afkomst, indien wij de beoordeeling van naburige volken aannemen, was „gering en verachtelijk”. Zij stamden af van een nederigen herder, en het beroep van herder werd door de meest beschaafde natie der oudheid ten zeerste geminacht. Want toen zij eerst gebracht waren in Egypte, in de dagen van Jozef, hield de hoovaardige Faraö hen gescheiden van zijn volk, uit vrees voor besmetting. Hun strenge theologie schijnt niet de minste aandacht getrokken te hebben der beschaafde Grieken. En in de oogen van den trotschen Romein was de Joodsche natie gelijk

aan elke andere der duizend zwakke en miltzieke provinciën, welke de Romeinsche adelaars hadden overwonnen. En wat is de geschiedenis geweest van dit volk sinds de dagen van Christus? Dezelfde minachting en schande heeft hen nagevolgd. Zelfs de volgelingen van den nederigen Nazarener hebben zich vereenigd om schande en vernedering op hen te stapelen. Geen deel der aarde heeft hen een rustplaats verschaft voor de zolen hunner vermoeide voeten. Hun vreesachtig gelaat en gebukte houding gaven aanleiding tot een der allerdroefgeestigste spreekwoorden in de middeleeuwen. Tot op dezen dag zijn zij letterlijk „een aanfluiting en een spotrede” onder alle beschaafde volken der aarde. Zoodanig was en is nog het volk door hetwelk God verkoos zijn woord tot den mensch te openbaren.

En de mannen welke de Heere uit dit verachte volk verkoos tot zijne dienstknechten? In stilte de politieke en sociale leiders voorbijgaande, verkoos de Heere, toen het volk om een koning riep, den geringen Saul wien Hij, toen hij zondigde, verving door den minst belovenden zoon eener naburige familie. Amos was een veehoeder van Thekóa en las vijgen af. De voortreffelijke Jesaja was „de zoon van een Amos”. Petrus, Jakobus en Johannes waren ongeletterde visschers. Mattheüs was een man op wiens beroep de Joden zelf neer zagen met de uiterste verachting. Wat meer zegt, onze Heer en Zaligmaker, komende uit de meest verachte provincie van een veracht volk, was zelf, zooals door Christelijke geleerden aangewezen is geworden, verbonden met de heidenwereld door zijn geslachtslinie en „met de namen van ten minste twee wier persoonlijke zonden groot geweest waren”. Voor de Christenen in het algemeen beteekent dit enkel dat nederigheid en geringe omstandigheden verheven zijn en dat Christus kwam om *allen* zalig te maken. Zelfs de domheid der Apostelen, die hen zoo vaak belette huns Meesters bedoeling te verstaan, heeft dikwijls gediend als mikpunt voor lompe spotternij onder Christengeleerden die de goddelijke roeping van de discipelen niet loochenen. Maar wat ook het doel moge geweest zijn van het verkiezen der armen en ongeleerden om het goddelijk werk voort te zetten, zulks is in elk geval de geschiedenis geweest van Gods handelingen met de menschen.

Het is echter niet af te leiden uit deze verwijzing naar het verleden, dat wij verdedigingen willen inbrengen voor de lage herkomst van het „Mormonisme”. Geen verdediging is noodig. Het kan niet aangewezen worden, uitgezonderd door de meenedige getuigenis van verklaarde vijanden, dat er een ernstige blaam is op het karakter van een dezer met de organisatie der Kerk verbondenen. Dat zij arm waren wordt toegegeven; maar armoede is geen misdad. Dat zij ongeleerd waren in schoolkennis, wordt eveneens toegegeven, maar evenmin is ongeletterdheid een geweldpleging tegen eenige wet. De heiligen beweren niet dat dit werk ontstaan of voorgezet is wegens de geleerdheid of rijkdom

of sociale positie zijner stichters of tegenwoordige leiders, evenmin als deze dingen van het aloude Christendom beweerd kunnen worden. Noch bestrijden de Heiligen der Laatste Dagen, dat eenigen dergenen die instrumenten waren bij het stichten der Kerk, zonder zonden waren. Zij waren mannen met vleeschelijke zwakheden en gelijk alle menschen onderworpen aan verzoeking.

Het is waar, leden der familie Smith waren godsdienstig en „hadden droomen en visioenen”. Maar verwoest dat hun karakter? Is het te verwachten dat God een familie van ongeloofigen zou verkiezen om zijn waarheid over te dragen aan den mensch? Dit is de eerste maal dat godsvrucht is beschouwd geworden als een ongeschiktheid voor een goddelijk werk, en de klacht is des te verwonderlijker, wijl zij komt van degenen die zich beroepen, de van de oude Heiligen opgeteekende droomen en visioenen te gelooven. Met betrekking tot het karakter van den profeet Joseph, is het voldoende te zeggen, dat een iegelijk persoon die veertig malen is gearresteerd geworden op aanhitsing zijner gezworen vijanden, en elken keer vrijgesproken is, de jegens hem gemaakte beschuldigingen wel met versmaadheid en stilzwijgen bejegenen kan. Want de meest verbitterde vijand der Heiligen zal ternauwernood bestrijden, dat een volksklasse met een reputatie, zooals de Heiligen bij andere lieden hebben, waarschijnlijk slagen zou, zoo vele rechters en jury's uit het veld te slaan te midden van de omstandigheden, welke de verhooringen van Joseph Smith omgaven, door hem onschuldig te verklaren.

Wat den aard van het eerste visioen betreft en de openbaring van het Boek van Mormon, mocht dezelfde gedachtenlijn gevolgd worden. Dat deze nieuw zijn voor dit geslacht is niets in hun nadeel. Er is niets in de Schriften of rede waarvan het aannemelijk kan worden afgeleid, dat zulke dingen als openbaringen en visioenen onmogelijk of onwaarschijnlijk zijn. Integendeel, er zijn vele dingen welke aantoonen, dat deze bestemd zijn als een speciaal voorrecht der menschen. Dat zulke manifestatiën niet alledaagsch geweest zijn, is de fout des tijds. Visioenen en engelen-manifestatiën hebben altijd het volk van God gekenmerkt. Het was zoo vanaf Adam tot Johannes den Openbaarder. Droomen verlichtten de slaapuren van Jacob, van Jozef, van de Wijzen en van den zoogenaamden vader van Jezus. Engelen bezochten Abram, Jakob en de Maagd. De stem des Heeren sprak tot den knaap Samuël en tot Saulus van Tarsus. De Heer sprak eveneens van aangezicht tot aangezicht met Mozes en andere profeten. Bij minstens twee gevallen — bij den doop van Jezus en op den berg der verheerlijking — werden de woorden gebruikt: „Deze is mijn geliefde zoon”. Waarom zou het vreemd gedacht worden, dat deze dingen vandaag zouden voorvallen?

De Schriften verklaren uitdrukkelijk, dat zulke dingen zouden

geschieden in het laatste der dagen. Joël zegt dat oude menschen droomen zouden droomen en dat jonge mannen gezichten zouden zien. Christus, wordt ons verteld op een andere plaats, zal op de wolken des hemels komen in groote macht en heerlijkheid. De tijd staat te komen, dat het mirakel der Roode Zee zal verzwolgen worden door het grootere waardoor de Heer de verloren stammen van het huis Israëls uit het land van het Noorden zal brengen. Inderdaad zullen te eeniger tijd in de toekomst wonderen zoo alledaagsch zijn, dat Satan vuur van den hemel zal doen komen om de uitverkorenen te verleiden; en indien er alsdan geen echt teeken ware, zou de Duivel er ternauwernood in slagen, iemand te bedriegen door het verrichten van een valsch teeken.

II.

Maar welke behoefte is er, wordt dikwijls gevraagd, aan deze nieuwe openbaring en aan deze nieuwe Kerk? Hebben wij Christus en den Bijbel niet? Hebben wij niet reeds kerken genoeg? Indien deze nieuwe openbaring verschilt van de oude, is zij valsch; indien zij dezelfde is, is zij overbodig. In beider gevallen is er geen excuus voor haar bestaan. Op deze vraag hebben de Heiligen der Laatste Dagen een duidelijk en eenvoudig antwoord.

De Kerk vindt hare rechtvaardiging in den heden bestaanden avvalligen toestand van het Christendom. De duizend sekten der moderne Christenheid gelijken niet meer op de oude Kerk dan des bedelaars lompen op een nieuw gewaad. De oude Kerk was één: de eenige verdeling bestond in vertakkingen, maar allen onder de leiding van één hoofd. Het moderne Christendom is verdeeld in honderden oorlogvoerende, strijdende partijen, ieder geregeerd door een afzonderlijk hoofd. Het oude Christendom kon niet bestaan zonder goddelijk geïnspireerde beampten. Het moderne Christendom heeft geen andere ondersteuning dan bloote menschelijke geleerdheid, op scholen verkregen. Het oude Christendom hield vol, dat de vruchten des Geestes waren openbaring, visioenen, tongen en uitlegging der talen, profetiën, gezondmakingen en andere manifestatiën der goddelijke goedheid; het moderne Christendom strijdt voor de meening dat het zonder deze dingen voortgaan kan, onder het voorwendsel, dat zij niet langer noodig zijn in deze verlichte eeuw. Het oude Christendom leerde, dat de doop noodzakelijk is tot zaligheid, dat hij is tot vergeving der zonden en dat hij slechts bediend moet worden aan degenen, die bekwaam zijn in Christus te gelooven en zich te bekeeren; het moderne Christendom leert, dat de doop moge bediend worden naar verkiezing van den doopeling, dat de verordening van geen kracht is om zonden af te wasschen en dat zij — zoo zij al verricht wordt — bediend moet worden naar de willekeur van den doopeling door besprenkeling, begieting of onderdompeling; en hij is meermalen bediend aan kinderen, die noch kunnen gelooven, noch zich bekeeren.

Bij het oude Christendom werd geleerd, dat geen moordenaar het eeuwige leven in zich blijvende had; bij het moderne Christendom kan de veroordeelde misdadiger met de handen rood van het bloed van zijn onschuldig slachtoffer, door Christus te beleiden in zijn stervensmoment, onmiddellijk in de armen van den grooten Verlosser gaan. Het oude Christendom onderrichtte zijn volgelingen voorzichtig te zijn gelijk de slangen en oprecht als de duiven en in vrede de komst des Rechvaardigen af te wachten en den vrede te bewerken onder alle menschen. Het moderne Christendom integendeel ziet niet alleen lijdend toe op de toenemende misdaden in het land en vervolgt de volgens hare meening verkeerde secten, maar moedigt zelfs minstens door stilzwijgen de verwoesting en rooverij op groote schaal aan van natiën, welke te zwak zijn weerstand te bieden.

(Wordt vervolgd).

„EEN KORTE GESCHIEDENIS”.

De in het laatste nummer van den vorigen jaargang aangekondigde „Korte Geschiedenis der Kerk” is nu gereed. Het is een in linnen band gebonden boek van 228 bladzijden, met fotografien van de achtereenvolgende Presidenten der Kerk en van den Tempel te Salt Lake City. Utah. De prijs is uiterst laag gesteld: 90 cent (in Nederland). Het boek is verkrijgbaar bij al de zendelingen hier te lande of op rechtstreeksche bestelling aan het hoofdkantoor.

ZONDAGSCHOOL-SCHETSEN.

Ten dienste onzer Zondagscholen hier te lande, zijn nieuwe Zondagschool-schetsen voor 1905 verschenen. De prijs is per stuk 5 cent.

OVERLEDEN.

TEN HOEVE. — Te Den Helder, 1 December 1904, Herm ten Hoeve, zoon van Jan en Gerardina Hendrika ten Hoeve, geboren te Amsterdam, den 28 Mei 1902, en aldaar ingezegend door Ouderling Stanley F. Taylor, den 15 Juni 1902.

I N H O U D:

Joseph Smith als Natuurkundige	Blz. 1	Oogen hebbende, zien zij niet	Blz. 11
Joseph de Profet	„ 6	„Een korte Geschiedenis”	„ 16
Christus is Koning	„ 7	Zondagschool-schetsen	„ 16
Op den Drempel	„ 9	Overleden	„ 16

Uitgave van WILLARD T. CANNON, Boezemsingel 116, Rotterdam.

Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1.00.

Per exemplaar 10 cent.